

L'assassinat dels cristians
Un drama silenciàt

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor i títol	Lluís Serra Llansana, fms. Cada cinc minuts assassinen un cristià Testimoni de la Gna. Maria Hanna, o.p. El drama dels cristians iraquians Víctor-M. Amela entrevista a Manel Nin, monjo de Montserrat i arximandrita d'Acre-Haifa-Zatzaret-Galilea "Els cristians més antics del món avui són assassinats"	56
Font i data	Catalunya Cristiana. 16 de novembre de 2014 La Vanguardia. 18 de novembre de 2014	
Publicat	20 de novembre de 2014	

Cada cinc minuts assassinen un cristià

La notícia fa posar els pèls de punta: «El Centre per a l'Estudi del Cristianisme Global als Estats Units estima que cada any moren prop de 100.000 cristians a causa de les seves creences religioses, és a dir, un cada cinc minuts.» Així la recull l'Agència Fides, òrgan d'informació de les Obres Missionals Pontificies des del 1927. Hi ha altres minories religioses que també pateixen violència i persecució. L'Iraq, Síria, Nigèria, el Camerun, el Sudan, el Pakistan, Somàlia i Egipte... són escenaris on es produeixen aquests drames, però n'hi ha més. Aciprensa recull una altra notícia: «Més de 200 mil persones han firmat una petició en la qual insten els líders d'Europa a oferir “una ajuda veritable” als cristians perseguits a diferents parts del món.» El papa Francesc, en una homilia a la casa Santa Marta, va afirmar: «El món no tolera la divinitat de Crist. No tolera l'anunci de l'Evangelí. No tolera les Benaurances. I així la persecució: amb la paraula, les calúmnies, les coses que

deien dels cristians en els primers segles, les difamacions, la presó (...) Us dic que avui hi ha més màrtirs que als primers temps de l'Església.»

L'article 18 de la Declaració dels Drets Humans és ben explícit: «Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió; aquest dret comporta la llibertat de

canviar de religió o de convicció i la de manifestar-les individualment o en comú, en públic i en privat, mitjançant l'ensenyament, la predicació, el culte i l'acompliment de ritus.» La persecució als cristians evidencia que aquest article es vulnera de manera greu i que no existeixen instàncies polítiques que defensin amb vigor els principis continguts en ell. L'islam, a determinats llocs del món, condemna a mort els que canvien de religió o no es converteixen a la seva.

Manuel Nin, monjo de Montserrat, rector del Col·legi Grec de Roma i arximandrita, va subratllar el martiri actual en les Esglésies d'Orient. El seu article a l'*Osservatore Romano* i la seva conferència recent a Barcelona va posar de manifest aquest drama humà, religiós i cultural. Un panorama dolorós, esgarrifós, relatat amb sensibilitat, respecte i sense populismes.

La ceguesa davant de l'holocaust de tants milers de cristians té un preu molt alt. Cal rebutjar sense concessions, qualsevol assassinat, violència i persecució sigui a qui sigui. Aquestes pràctiques es poden girar contra altres col·lectius, especialment contra aquells que contemplen amb silenci i indiferència l'assassinat dels cristians.

Els cristians hem de denunciar aquests fets, solidaritzar-nos amb les víctimes, pregar amb fe. Més encara, convertir-nos a Jesucrist. Deixar enrere la nostra mediocritat. Com afirma, amb ironia, monsenyor Tonino Bello parlant d'ell mateix: «Si ser cristià fos un delictes i jo fos portat al tribunal acusat d'aquest delictes, seria absolt per manca de proves.»

Lluís Serra Llansana

El drama dels cristians iraquians

Testimoni de la Gna. Maria Hanna, o.p., de les germanes Dominiques de Santa Caterina de Siena

Hola a tothom,

Continuem compartint amb vosaltres la nostra lluita diària amb l'esperança que el nostre crit pugui ser escoltat per tothom. Som com l'home cec de Jericó (Mc 10,46-52), que no tenia més que la seva veu per implorar misericòrdia a Jesús. Tot i que algunes persones l'ignoraven, unes altres el van escoltar i el van ajudar. Nosaltres comptem amb persones que ens escolten!

Les coses es mouen molt lentament pel que fa a proporcionar refugi, aliments i necessitats bàsiques per a les persones. Encara hi ha gent que viu al carrer, uns altres s'estan als parcs

i n'hi ha que es refugien a les escoles. La gent està desesperada per trobar un lloc on allotjar-se; fins i tot les obres de construcció, edificis sense acabar, sales d'esdeveniments privats i soterranis estan habitats. Una gran quantitat de persones viuen en apartaments sense moblar i hi ha cases amb preus pecaminosament alts. La gent dorm a terra, perquè no es pot permetre el luxe de comprar-se els mobles. Alguns han tingut sort de trobar un lloc per quedar-se amb familiars, en

cases saturades de gent. Per damunt de tot, els refugiats es queden sense diners, ja que no el poden treure dels bancs ni tampoc trobar feina.

Encara hi ha campaments organitzats fora de les escoles que es fan servir com a centres de refugiats. Un edifici de tres plantes sense acabar també ha estat utilitzat com a refugi. Per salvaguardar-ne la privacitat, les famílies han dividit els espais en habitacions fent servir làmines de plàstic. Aquests llocs semblen estables d'animals.

El desastre és aclaparador i som incapaços de comprendre-ho tot. Els nostres caps de l'Església ens van assegurar que l'exèrcit kurd ens protegiria. Però ells ens van fer fora de sobte de diverses ciutats de la plana de Nínive i vam haver de prendre una decisió ràpida per fugir-ne. En poc temps, la majoria de les persones es van adreçar a Erbil, la ciutat més propera al Kurdistan. La ciutat és plena de gent, més de 75.000 persones van fugir. Altres persones van anar cap a Kirkuk, Zajo, Sulaimania i Akra.

Hi ha una manca enorme de subministraments: aliments, aigua, roba, medicaments, sostre i diners. I Erbil no pot donar cabuda a totes aquestes persones. Fem, però, el que podem. Totes les germanes que són capaces de treballar surten cada matí, fins a la nit, intenten ajudar la gent a posar ordre i també proporcionen una mica d'aliments, amb l'ajuda dels centres de l'Església i de refugiats.

Tots ens fem la mateixa pregunta: hi ha cap tipus de final a l'horitzó? Apreciem tots els esforços que s'han fet per oferir ajuda a les persones desplaçades; tanmateix, cal tenir en compte que els subministraments d'aliments no són l'única necessitat essencial avui. Hi ha

dues minories (cristians i mazdaistes) que han perdut la seva terra, casa seva, les pertinences, la feina, els seus diners... alguns han hagut de separar-se de la família i éssers estimats, i tots són perseguits per motius religiosos.

Els caps de la nostra Església fan tot el que poden per resoldre el problema. S'han reunit amb els dirigents polítics i amb els presidents de l'Iraq i el Kurdistan; però les iniciatives i accions dutes a terme són lentes i modestes. En realitat, totes les reunions polítiques han acabat en no-res. Fins ara no s'ha arribat a cap solució pel que fa a la situació de les minories desplaçades, Per aquesta raó, la confiança dels líders polítics s'ha perdut completament. La gent ja no pot suportar-ho més. És massa gran la càrrega. Ahir un jove manifestava que preferiria morir a viure sense dignitat. Les persones senten que han estat desposseïdes de tota dignitat. Ens persegueixen per la nostra fe catòlica. Cap de nosaltres no s'hauria imaginat mai que viuríem en camps de refugiats a causa de la nostra religió.

Població abandonada

No podem confiar en un govern que és incapaç de protegir les minories. A més, fins ara sembla que no hi ha accions greus contra l'Estat Islàmic per part de la comunitat internacional. La gent ha perdut la confiança en tot: en el govern, en la protecció kurda, en

l'Església, fins i tot en les forces internacionals. El 90% de les persones volen marxar. Això, però, no és gens fàcil, ja que molts no tenen passaports o documents de viatge. L'altra opció és quedar-se, però això encara és més difícil. S'apropa l'hivern, la gent no pot viure al carrer, els nens han d'anar a escola i necessiten una feina per guanyar-se la vida. Encara que estimen casa seva, la majoria pensen a abandonar el país per poder viure amb dignitat i trobar un futur per als seus fills.

La gent perd la paciència i l'esperança. Han perdut tot el que tenien en els seus llocs d'origen. Se'ls trenca el cor quan senten que casa seva ha estat saquejada. Hem de servir la gent i ens agradaria que ens ajudessin. Hi ha moltes persones als centres de refugiats que no reben res i ens agradaria ajudar-los amb aliments, medicaments, roba... Per això, ens cal ajuda financera.

És difícil creure que això pugui passar en ple segle XXI. Ens preguntem què és el que passa exactament: és un altre pla o acord per dividir l'Iraq? Si és cert, per qui i per què? Per què els problemes del 1916 per dividir el Pròxim Orient es tornen a repetir ara? En aquells moments es tractava d'una qüestió política i persones innocents van haver de pagar un preu molt alt. És evident que ara hi ha

gent astuta i culpable en la divisió de l'Iraq. El 1916 vam perdre sis germanes, molts cristians van morir i molts van ser dispersats. És circumstancial la situació de divisió que ara afrontem o és deliberada?

La lluita no només té lloc als camps de refugiats. El que ha passat als pobles cristians que han estat evacuats és fins i tot pitjor. L'Estat Islàmic ha forçat els cristians a abandonar casa seva.

Pel que fa a nosaltres, com a comunitat, hem hagut de deixar dinou llocs nostres, inclosos convents, escoles i orfenats. D'altra banda, sabem que el nostre convent i orfenat de Bartila ha estat pres per l'Estat Islàmic. A més, han confiscat els nostres convents de Mossul i de Tal Kaif. També sabem que han ocupat el nostre convent de Karakosh. Les santes imatges, les icones i totes les estàtues han estat destruïdes. Les creus han estat enderrocades de les teulades de les esglésies i han estat reemplaçades per les banderes de l'Estat Islàmic. A Baqofa una de les nostres germanes havia sentit que la situació restava en calma. Va tornar-hi amb un petit grup de persones a buscar medicaments. Quan va arribar-hi van trobar el convent registrat. Quan van entrar al convent, tres bombes van impactar contra la ciutat. Van sortir-ne ràpidament.

A més del que passa amb els cristians, sabem que un suïcida xiïta fanàtic i homes armats van atacar la mesquita d'Abu Musab, situada en un poble sota el control del govern de l'Iraq a la província de Diyala, i van provocar 78 morts. És esfereïdor sentir parlar de gent que mor assassinada mentre resa. Tenim por que la nostra lluita esdevingui una qüestió privada i amagada, i que no tingui cap impacte en el món mai més.

Gràcies per tot, i, si us plau, recordeu els iraquians a les vostres pregàries.

Catalunya Cristiana, 16 novembre 2014

“Els cristians més antics del món avui són assassinats”

Manel Nin, arximandrita d'Acre-Haifa-Natzaret-Galilea

Tinc 58 anys. Vaig néixer al Vendrell i visc a Roma. Sóc monjo de Montserrat i rector del Pontifici Col·legi Grec. Sóc celibatari. Política? Prou entretingut que estic seguint la italiana! La meua vida s'inspira en el Jesucrist de l'Evangelí. Guardo els catòlics d'Orient

Matança

Els budes de Bamian, a l'Afganistan, van ser dinamitats pel fanatisme violent islamista i Occident va posar el crit al cel. Els mateixos fanàtics, ara, destrueixen esglésies, monestirs, icones, altars i còdexs cristians de 2.000 anys d'història... i a Occident no diem res. Estranyament, un sol periodista assassinat mereix més portades a la premsa que el genocidi de milers de cristians d'Orient, homes degollats, dones violades, nens segrestats... Conversar amb el pare Nin (convidat per la Fundació Joan Maragall) m'obre els ulls sobre aquest horror silenciats. Els primers cristians del món tornen a patir un martiri en pròpia pell: o criptocristians o cadàvers.

Arximandrita?

Del grec *arxi*, superior, i *mandra*, cleda: abat de monestir, pastor del ramat.

Quin ramat?

Els cristians d'Orient, de ritu bizantí... i d'obediència al bisbe de Roma.

Catòlics, doncs?

Sí. Formo els seus sacerdots al Seminari del Pontifici Col·legi Grec, a Roma.

On viuen els catòlics orientals?

A Egipte, Israel, Palestina, el Líban, Turquia, Armènia, Síria, l'Iraq, l'Iran... També n'hi ha alguns a Calàbria i Sicília.

Tan catòlics com els d'aquí?

Igual, però amb singularitats: la seva missa segueix el ritu oriental, el dels ortodoxos.

Alguna altra diferència?

Alguns sacerdots no són celibataris, són casats i amb fills, néts...

Capellans catòlics... casats? De debò?

Sí. Als novicis els recordo, al seminari, que tenen les dues opcions i que triïn responsablement. Si decideixen casar-se, ho han de fer abans d'ordenar-se.

En quin percentatge es casen?

El 80% són casats, en alguns països. A Sicília només el 30%. N'hi ha que em diuen que voldrien casar-se però no troben parella: no és fàcil ser dona de sacerdot!

Per què?

Cada cap de setmana el seu marit serà absent, lliurat als parroquians. Conec sacerdots fills i néts de sacerdots...

Què més em sorprendria saber, d'aquests catòlics orientals?

Que molts són àrabs i parlen àrab. I que són els cristians més antics del món.

Des de quan?

La comunitat d'Antioquia (al sud de l'actual Turquia), després d'un sermó de Pau va ser la primera que es va dir "cristiana", aviat farà 2.000 anys!

Quina vida fan?

Són molt hospitalaris, i ara estan patint un martiri, sobretot a l'Iraq, per la violència genocida de l'Estat Islàmic.

Quines notícies li arriben?

Extermini: ciutats com Qaraqoix (nord de l'Iraq), formada per 50.000 catòlics, que va ser devastada aquest agost. No hi queda ningú.

Foto: Mané Espinosa

Ningú?

Les dones han estat raptades per a harems o la prostitució. Els homes, assassinats. I els nens, o morts o els entrenen com a terroristes suïcides. Només pel fet de ser catòlics.

Espantós.

A l'Iraq hi vivien 1.200.000 catòlics als anys noranta: avui són 100.000, terroritzats.

No haurien de marxar d'allà?

Els enviem ànims: estan preservant una tradició, fe i cultura de 2.000 anys d'història...

Però no els deu pas demanar que siguin màrtirs.

No, però diré que em consterna que Occident els doni l'esquena, que ningú no impedeixi aquesta persecució en la qual están caient els cristians més antics del món.

Queda denunciat en aquesta pàgina.

L'hi agraeixo en nom dels meus amics d'allà, del seu patiment. M'ho diu el patriarca caldeu Rafael I Sakko: "Si el Senyor no ens ajuda, no tenim futur".

Caldeu?

Els catòlics de Mesopotàmia (o Caldea), a l'Iraq, es diuen així, i el seu patriarca viu a Bagdad. I em va dir una altra cosa: "Estàvem millor amb Saddam Hussein".

Això desconcerta.

Saddam era un dictador criminal, però... tenia les religions sota control. El seu primer ministre era catòlic caldeu, Tareq Aziz.

Entenc el patriarca Sakko...

Fins aquest any a Mossul (nord de l'Iraq) hi havia molts catòlics: avui cap! O es converteixen a l'islam o se'ls trasllada en camions al desert, on moren de set.

N'hi ha que deuen fugir...

Sí, són en camps de refugiats d'Irbil (Kurdistan iraquiana), en condicions paupèrrimes... I arriba l'hivern! El drama creixerà.

No havia passat mai una cosa així?

Durant segles, musulmans xiïtes i sunnites, cristians catòlics i ortodoxos, jueus... van coexistir sense violències. Ara ja no.

I a Síria?

La majoria era musulmana, en un país laic: ara l'islamisme radical devasta l'Església catòlica siriana. Maalula, ciutat de 4.000 catòlics, ja no existeix, un cop arrasat i demolit el monestir catòlic.

Cauen vides... i patrimoni, oi?

Estan desapareixent esglésies dels segles V i VI que acollien frescos, icones i biblioteques no catalogades amb còdexs i textos dels pares de l'Església: perduts per sempre!

I al Líban?

El 75% de la població era cristiana abans del 1980, avui ho és només el 25%, però si Síria cau en mans del Califat... el Líban es pot donar per desaparegut.

On són avui els catòlics més orientals?

Els de l'Índia: catòlics siromalabars i siromalankars de l'estat de Kerala, fills de les prediques de l'apòstol Tomàs. I van arribar a la Xina al segle VI, i a Mongòlia... Però avui ja no hi queden vestigis.

Víctor-M. Amela

La Vanguardia – La Contra - 18 de novembre de 2014